

IRODALOM PEKETÉN – FEHÉREN

Irodalmi és kulturális folyóirat

Székegy Mendel Melinda: Fény és muzsika

R VITÁL MÁRIA *ÍRÁSAI*

A Vizuális Pedagógiai Műhely kiadványa – 2010/01. szám

Székely Mendel Melinda: Lélek

R VITÁL MÁRIA BEMUTATKOZÁSA

1958. december 25-én, Kemeccsén születtem. Nagyhalászbán a játékos gyermekkorból felcseperedve Nyíregyházán hamar érett, felnőtt nő lettem. 1977-től, a nyíregyházi Bessenyei György Tanárképző Főiskola Óvodapedagógiai szakon történő tanulmányaimat követően, pedagógiai munkát végeztem. 1981-ben férjhez mentem, majd megszületett életünk értelme, szerelmünk gyümölcse, Mariann. A hivatásomat félretéve a vállalkozások küzdelmes útjára tévedtem, ahol erkölcsi elismerések, anyagi sikerek és kudarcok mellett számtalan baráttra leltem. Születésem óta a földi élet szépségeit keresem. A megoldandó feladatok között próbálok felfedezni a bánat és az öröm forrását. Az élet színpadán átélt élményeimet, érzéseimet tovább éltetem a verseimben.

„Életem színes szőnyegét tekerem,
52 éves emlékem hintem bele.
Szóvirággal díszítem álmaim',
Hangtalanul kergetem vágyaim'....”

Kutató, felfedező és felismerő életszakaszaimban a fájdalom, öröm, bánat, szenvedély, szenvedés; az álmok, vágyak, igazság, sorscsapás és a természet szépségének élményei írásra készítenek, amelyek

-„a magány üres udvarában,
a fájdalom sötét kapujában,
a siker fényes küszöbén,
az öröm bódító mámorában,
a képzelet szárnyaló szárnyán
a Múzsával együtt születik.”

Publikációim

2006 a Sóstó, a Nyírség Oázisa c. könyvben;

2007 a Kultúra Lovagrendje évkönyvében;

2008 a Barátok Verslista (<http://www.verslista.hu>) kiadványaiban:
Képzeld el... c. irodalmi folyóirat: Évszakok-Nyár, Évszakok-Ősz;

2008 a Szegedi Szépírás, VIII. évfolyam, 10. számában;

2008 a Kláris c. folyóirat XVIII. évfolyamában;

2009 a Sodrásban 09 antológiában;

2009 a Kláris 09 antológiában;

2009 a Barátok Verslista (<http://www.verslista.hu>) kiadványai közül a Képzeld el... c. folyóirat több számában;

2010 a Sodrásban 10 antológiában;

2010 a Kláris 10 antológiában;

2010 a Barátok Verslista (<http://www.verslista.hu>) kiadványai közül a Képzeld el... c. folyóirat Paletta - Virágok c. számában;

valamint az Irodalmi Rádió „GONDOLATOK ÉRTÉKE” c. rádióműsor hangzó és nyomtatott kiadványában.

Önálló köteteim

2002 Élet özönvíz után.

2006 Életút - életmű képekben.

2008 Igazgyöngy (verseskötet).

R VITÁL MÁRIA ÍRÁSAI

Múzsza

Testből kiszáll a
költői lélek
Múzsza a tollal
kezedbe téved
gondolatod a
pontoknál megáll
vonal mentén
betűt komponál
Papírra vetett
hangtalan szavak
írott emléke
élőké marad
néma köszönet
jutalma megmarad.

Születésem napja

Ünnepre hangolt a téli táj,
felöltött hófehér ruhát.
Az erdeifenyő ünnepi fényben,
karácsonyi díszekben várt.

A kisdéd Jézus megváltóval,
Karácsony napján születtem,
az ünnepi harangszóra
szüleimet köszöntöttem.

Ezüstcsengettyű dallamára,
ölelt Anyám tápláló keblére,
Apám a kántálók hangjára,
ringatott a gyertyafényben.

Mint szerelmük első ajándéka,
Angyalként szálltam otthonunkba.
Szeretet fényében ragyogtam,
mosolyt csaltam aggódó arcukra.

Lángra gyúlt a családi tűzhely,
csillagot szórt a karácsonyi éj,
fényes ruhában ünnepelt a Hold,
Születésem napján ragyogott az ég.

Emlékek

Fényben úszó mező
ösvényére hívott
a nyári szellő.
Aranylepelbe burkolta
testünk, s lelkünk
viharvert kabátját
könnyedén levettük.
Rég múlt emléket
kavart a forgószeél,
frissítette nyári zápor,
dühöngött felettünk az Ég.
Szemünk tükrében lelkünk
aranyfátyolba öltözött,
emlékek szivárvány színe
szívünkbe költözött.

Varázslatos álom

Az idő múlásával varázslattal toppan elém a természet művésze. Fényfonalakkal festett, színes képei útnak indítanak a valóság szőnyegén a határtalan úton, a siker reményében. Vágyam égre kúszva versenyez az álmok gyökért eresztő fonálával, amely a föld mélyén keresztül nyújtózkodik a fellegekbe. Fénysebességgel osonok az égi ösvényen a bolygók között, és ott pihenek a Hold vörösen izzó karimáján. Káprázatos fénye tündökölve lebeg előttem, az udvarában bokkrétába kötött álmaim csillognak, melyet az új idő szele bontogat. A nyári Nap felizzott léggömbre megolvasztja szívem jégsapkáját. Lelkemhez ölelt végtelenben féktelenül lüktet a szívem. Gondolatom fonalát gombolyagba tekeri a szél, és elrepíti a reményekkel szőtt jövőbe. Zöld pléd helyett rozsdafoltos szőnyegre telepedem egy erdő alján, hol a vessző illatú kosárba gyűjtött emlékeim, mint ahogy a gombák kuporodnak össze a fehér pongyolába öltözött nyírfák tövében, melyek elbúcsúzó lombjaikat siratták. Az őszi Nap perzseli a szívem, mint a zöld fenyők közt a gyertyánfákat. A remények dombjára ültetem gondolatom, amely a vágyak tengerén a szél zenéjére ringatózik. Én ott várom télen is a fényt, színes álmaim beteljesülését, ahol nem álmodom az életem, hanem élem az álmaim.

Ne mondj semmit

Ne mondj semmit, hadd
peregjenek a percek,
olvass a szememből,
és megérted lelkem.

Ne mondj semmit, én
szóvirággal díszítem lelked.
Nyiladoznak, beszélnek
a legszebb virágkelyhek.

Ne mondj semmit, mert
érzéki ajkad üzenetét értem,
szerelmes szíved vágyát
csók közben is érzem.

Ne szólj semmit, mert
a szemed tükrében olvasok,
szavak nélkül is megtalálom
betűkből font gondolatod.

Ne szólj semmit, csak
élvezzük a varázslatos napot,
szemed sugarában égek,
karjaidban könnyezve olvadok.

Ne szólj semmit, ha
öledbe kerget a vágy,
csak gyengéden simogass,
s hallgasd a szívem dallamát.

Érted-értem

Kimerült, fáradt vagy?

Értem.

Féltelek, aggódom érted!

Érted?

Figyellek, hallgatlak.

Értem.

Rajongok, szorongok érted.

Érted?

Gondokkal terhelt vagy?

Értem!

Pihenjél, lazuljál, érted?
Értem!
Álmodra vigyáznék érted.
Érted?
Szeretlek, imádlak, érzed?
Érted!
A csillagot lehoznád, érzem.
Értem?
Én hulló csillag lennék érted.
Érted?

Üzenet

Álomporba mártom
ceruzám hegyét,
szívedhez küldöm
vágyam üzenetét.

Ábrándok helyett
légy mától velem,
küldöm színes álmaim
hímzett varázsszőnyegen.

Elveszett évek...

Elveszett évek,
megfakult képek.
Színes álmokból
mit ad az Élet?
Elfojtott vágyat?
Kihűlt ágyat?

Egyedülletet?
Magányos évet?
Társ nélkül, mondd,
mit ér az Élet?
Légüres térben
céltalan létet?
Szenvedély nélkül
mit ér az Élet?
Fájó érzéssel
kísér a bánat.
Álmaim küszöbén
kívül kívánlak.
Elveszett évek,
megfakult képek,
színes álmokból,
mit ad az Élet?

Álmok tengerén

Álmok tengerén,
süllyedve vergődtem.
Veszélyes mélységből
napfényhez szegődtem.

Sugara kiemelt, a vihar
száraz partra sodort,
elázott életem, két
szikla közé szorult.

Hullámzó fodrában
Te jöttél, és követtél,
lelked fényes sugarával
szívemhez szerződtél.

Lángra gyúlt bennem
a szunnyadó szikra,
lelkem égő tűzének
Te lehetsz a titka!

Nekem kell...

Nekem kell egy hang,
mely cseng a fülemben.
Egy hang kell nekem,
mely visz a fényözönbe.

Nekem kell egy szó,
mely hozzád szólít.
Egy szó kell nekem,
mely útnak indít.

Nekem kell egy kéz,
mely kezemhez ér.
Egy kéz kell nekem,
mely vezetni kész.

Nekem kell egy ölelés,
mely karodba hív.
Egy ölelés kell nekem,
hol értem dobog egy szív.

Nekem kell egy fény,
mely sötétségben kutat.
Egy fény kell nekem,
mely mutatja az utat.

Levágott rózsaszál

A levágott rózsaszál
Neked már nem virít.
Életed cseppjéből
erőt már nem merít.

Elveszett illatát
gondolat kergeti.
Megmarad nyomata,
s a hervadt szirmai.

Emlékek könyvéből
emlékezz könny nélkül.
Hová lett élete -
harminc év ködéből?

Mint egy pillangó

Mint egy pillangó, mely
a jobb karodra szállt,
könnyed szárnyakkal,
úgy repülnék hozzád.

Szeretnék úgy pihenni
bőrödnék bársonyán,
elrabolni titokban
az édes illatát.

Mint a pillangó, úgy
játsszanék Veled,
szemed sugarában
tündökölnék Neked.

Örömtáncot járnék a
csillogó Ég alatt,
álmodra vigyáznék,
míg fel nem kél a Nap.

Álmodtam egy házról

Álmodtam egy házról, mely
vadásznak menedék, hol a
szakács keze alatt
vadak rotyognak
a fazék fenekén.

Álmodtam egy házról, melynek
falán trófeák állnak a kép helyén,
színes fácántollak
díszlenek a kalapon
s a vadász fején.

Álmodtam egy házról, mely a
természet ölébe varázsol, hol
a tisztáson ártatlan
őzike, társával,
körbe-körbe táncol.

Álmodtam egy házról, hol
titkot őriznek s levelet,
féltnve őrzött vágyaikkal
álmaikat élhetik
az eltévedt emberek.

Álmodtam egy házról, melyet
csörgedező patak ölelt körül,
éltető forrás vizének
a szomjazó vad is
párjával örült.

Álmodtam egy házról, melyből
Békés meleg áradt, kandalló mellett,
a jégcsappá vált
szívek is dalra
fakadnának.

Szomorúság tengere

Tenger medréből felkavart érzés
néma szavai, égeti a szám.
Szívemben fájdalommal ébred,
s vele érkezik a dagály.

Szememben égnek az olthatatlan vágyak,
hol szomorúság tengere sírva árad,
zárj be szíved sötét barlangjába,
mélyen őrizd az emlékem, Drága!

Csak mosolyogj, és járjon át
a múlt hullámának csókja, a parton
érezd édesebbnek a víz ízét,
mely az emléket tisztára mossa.

A szavaid hozzám szaladnak,
ámulás lakatja bilincsbe fogja ajkam.
Az igaz mesék fogva tartanak, s
szívemet a boldogság motorja hajtja.

Csillagfüzér közt hulló mosolyod
arcomra szór fájdalmas bánatot,
a mély sebek eltűnnek lassan az
apállal, és a parti lábnyomok.

Habvirág táncához ért az Ég keze.
Felkúszik rá a Hold ezüstje,
millió szikrát szór az éjben,
ragyogó csillagok tündöklő fényében.

Fürdesd lelked mézédés ízébe,
emlékeid csomagold csipkés szélébe,
engedd vissza a tenger mélyébe,
az emlékezés, a remény végtelenségébe.

Hímzett csillagok

Minden gondolatok alján,
mikor sebez a fájdalom,
képzeletem küszöbén
elfojtom a bánatom.

Minden gondolatok alján,
föld kérgében ha elesek,
fűszálba kapaszkodva
békésen tovább megyek.

Minden gondolatok alján,
tó mélyébe ha nézek,
csillogó tükrében
a csodát remélem.

Minden gondolatok alján,
az éji sötétségben,
egy fekete lepelben
hímzett csillagok égnek.

*Minden gondolatok alján,
a titkomat bezárom,
lelkem tiszta hangján
szívem kapuját kitárom.*

*Minden gondolatok alján,
ha lelkemre köd borul,
a szeretet erejétől
testem, szívem virul.*

Remény szele

Elkerget az emlék,
elfogyott az erőm.
Porrá vált minden,
nincs éltetőm.

Lelkemben vihar,
tomboló fájdalom,
ezernyi sebem,
könnyezve áztatom.

Szétmállott életem,
múltammal elhagyom.
Remény szelével,
holnaptól szárítom.

Védtelen lelkem,
sebeit gyógyítom,
Vérző szívemet,
levélben burkolom.

Rigófütytös délután

Rigófütytös délután,
aranyruhában villog a Nap,
pacsirta dala fenn a fán
álomba ringat a kék Ég alatt.

Széles mosolyra nyílik a szám,
örömöm a szellővel röppen,
borús felhőket hordoz a szél,
az esőcsepp orcámra csöppen.

Bolondos Április

Április, te bolondos hónap!
Ma elbúcsúzunk, mert
a májust várjuk holnap.
Az Ég villanó vakuja
fényképet készít a tájról,
búcsúkönnyek hullnak
a zuhanyozó fákról.
Bordáink rácsa közül
sikolyt lehel a lelkünk,
örvendve várjuk a májust, s
e bolondos hónapot felejtjük.

Tél-család

Télanzó hófehér pongyolába öltözött,
Télapó szakállába a dér beköltözött.
Téli fák ágait a Jégherceg gipszeli,
Hófehér pólyába Jégtündér tekeri.

Költészet napja

Ha költő vagy,
hát kérve kérlek,
vállald hűen az ígéket.
Ültesd fáklavivő
gondolatod magját,
palántáját az ifjak
hadd gondozzák.
Fűzd a gyöngybetűket
virágzó szavakba,
szíved érzéseit
vésd a könyvlapokra.

Gyászruhában a Nap

Miért van gyászruhában a májusi Nap?
Kit siratnak az égiek? Bánatukat ki érti meg?
Felhők mögé rejtőzni miért akarnak?
Könnyező felhőket kik akarnak?

Áztatják a földet, több hete fürdik a táj!
A magvak a melegágyban fáznak!
Az ifjú hajtások sárban dagonyáznak!
Viharos szélben sírva recsegnek az ágak!

A meleg áramlat merről fog érkezni?
Az esti csillag mikor fog ragyogni?
Ha kormos a Nap, miért nem mosakodik?
Fekete vászonban a Hold miért kapaszkodik?

Májusi eső ma miért nem ér aranyat?
Reggelenként miért nem kel fel a Nap?
Mikor fog ragyogni aranyló ruhába?
Fekete gyászleplét tegye éj zsákjába!

Virágzó szőnyegen

Gyermeki szívemet megérinti, és
Elkápráztat az ékes dísz, melyet
Reggelre nyíló virágfészekből fonok. A
Méhék virágzó szőnyegén a repdeső kislibák
Elszálló pelyheit szellőként forgatom.
Könnyek elől bezárt szirmokról
Lefújom a léggömbbe zárt gondpihét.
Álmos földre hullott virág magja
Nevetően kacsint felém.
Csipke szélű, zöld ruháját
Fényesíti a nyári szél; égre néző vadvirágot
Ültet a perzselt szőnyegen a kósza szél.

Mikor azt hittem...

Mikor azt hittem, hogy a napsugár
ragyogva körbetáncol,
nem tudtam, hogy a felhő lába
napfényben is beárnyékol.

Mikor azt hittem, hogy a tavaszi Nap
aranyruhába öltözteti testem,
nem tudtam, hogy a sötét éj gyászba
csavarja darabokra tört lelkem.

Mikor azt hittem, a családért
feláldozom magam,
nem gondoltam, hogy szeretteim
majd önzőnek tartanak.

Mikor azt hittem, hogy velem
lesz az öröm és boldogság,
nem sejtettem, hogy bánatos
könnyekkel lesz tele a párnám.

Mikor azt hittem, hogy az éjszaka
fejem nyugovóra hajthatom,
nem gondoltam, hogy álom
helyett kínoz majd a fájdalom.

Ne feledd...

Szürke felhők szakállából
permetet szór reám az ég.
Ólmos könnyem esőbe olvad,
fájdalmam rejtegeti az éj.

A szemhéjam fátyla alól
kipördülnek a könnyek,
kiszáradt torkomból a
hangok zokogva jönnek.

Édesanyánk szeméből is
megeredt a zápor,
mint a nyári eső a
szürke felhő szakállából.

Fájdalom lehelete kering.
Én menekülnék előle,
de testem megbénult,
zúzott lelkem összetörve.

Tárt karom sugarába
én akkor is várlak,
ha lángnyelvű nyilad
lelkembe szurkálgat.

Ködös napok után,
egy üde reggelen
szíveden gyógyult
heg lesz, a sebhelyen.

Tavasszal, ha a Nap
tündökölve újra ragyog,
ne feledd: az erőt
a szeretettől kapod.

Hévíz aranyalást alatt

Festői látványú zalai domb
köré fenyők rajzolnak csipkét.
Aranyalástban ragyog a Hold,
csillog a Hévízi-tó tüktrén.

Szikrázó aranyát szórja a Nap,
fátyolban táncol a vízi tündér,
Hévíz völgyében reám vár a csoda,
tündérrózsákkal a víz tüktrén.

Anyaföld ölében, a dombok alatt
csodálom páras köpönyegét,
merengek illatos ködfátylában,
cseppjében lelkem merülni kész.

Szívem kelyhében öröm maradt,
s a csodató hírével útra kél,
termálvizétől gyógyuló testem
Nyírségbe viszi lelkem derűjét.

Csodaforrás a kék Ég alatt,
hulláma álomba ringatni kész,
Hévíz város kincsei között
átrepülök az új év küszöbén.

Tihanyi tábortűz

Tihanyi tábortűz arany fénnel
világított a tó partján; az égi leány
bezárta tágasra tárt ablakát.
Habos függönye mögött együtt kerestük
a Hold édes mosolyát, a tündöklő
csillagok sugár-vonalát. Tábortűzünk
felett füstös lett a virágzó bodza illata,
szalmaláng-nyeregben kapaszkodva repült
a kultúrlovagok gitárral kísért dala.
Tűzmagjában a láng száraz gallyba harapott,
a felpattanó szikra keringő-tánccal követte
a csillagot. Az éj leple alatt, mikor a hófehér
pernye szállt, légtáncához - a tóparti nádasban -
egy tücsök muzsikált. Kívül rekedt a rideg világ,
a tűz nyelve Holdra nyúlt, melegsége a libbenő
széllel testünk palástjára hullt.

Út a Vigadóig - Székely Mendel Melindához

Hozzám vezetett a gyönyörű tölgyes,
akácos erdőn át a kanyargós út,
ahol százéves múltú, árnyas lombjai alatt
együtt ébresztettük a szunnyadó álomból
a hervadó lelkekben a vágyat. Elmékre
telepedett ködfelhőket kergettünk a szívünk
szelével, a búskomor szomorúságot
léggömbbe zártuk, és könnyedén elengedtük.
A Nyírség szele a Krúdy Vigadó patinás
épületének tágra nyílt ajtajáig kísért.
A Nyírség Oázis ékszerdobozá kitárult
a Sóstói-tó partján, melyben életre keltek
a kincsek, fényesedtek a gyöngyszemek,
csillogva tündököltek a gyémántok.
Az út végén a barátság előszobájában
fogadtalak, mint egy friss áramlatot.
Szívünkhöz kúszott indák szoros fonatja
erőssé tette lelki kötődésünket, melyet
vihar nem tépázhat soha.

Ajándék

Ajándék
minden nap, melyet Veled tölthetek.
Testvért, művészt, barátot:
benned mind meglelek.

Ajándék
minden bátorító szó,
érzelmekből született alkotásod,
mely a szívedből a lelkemhez szól.

Ajándék
minden pillantás,
mely a szemed tükrében ragyog,
lelked kincstárában én is ott vagyok.

Ajándék
minden boldog perc, mely életünk öröme,
fénylő ragyogással átölel,
és mosollyal érkezik hírnöke.

Tölgyfalevél
(Székely Mendel Melinda térplasztikájáról)

Ráncossá perzselte a Nap
az öreg tölgyfa levelét.
Az őszi szél felkavarta
nyári, fájó, bús emlékét.

Barázdákban ölelkeznek,
bölcsőjük képzelt gyermeke
lelke sírását csitítja,
könnyben fürdik két szeme.

Képzlet aranyvirága
Napsugárnak felöltözött,
szemek tüzéből a fátyol
patak medrébe költözött.

Árvaleány aranyhaját
Angyalszárny legyezgeti,
huncut szél pajkos kedvvel
az álommadarat kergeti.

Védőangyal szárnya alá
tested gyümölcse költözik,
álomlepkék bábruháját
aranyszálakkal átszövik.

A magányos lélek fölé
egy vándormadár költözik,
Nap égette, vihar tépte,
rozsdás lepelbe öltözik.

Lelked zenéje

Ha kísér a múltad és világa,
ha a Ma érzése kerít hatalmába....
Hófehér kezéd már formákat simogat,
bronzba öntöd színes álmaidat.

Mikor gondolatod szabadon szárnyal,
vágyaid repülnek a lélekmadárral....
Hangszerként hívod szíved ritmusát,
lelked zenéje szél szárnyán muzsikál.

Most az éj bársonyvásznán csillagfészek az Ég,
végtelenné kitérült a Föld feletti tér....
csillogó fényeddel tündökölj a világra,
magyar csillagokkal szórj reményt a Hazára.

Testem palástja

Bőröm bársony leplére
ráomlik a meleg fény,
ha remegő kezéd félve,
testem palástjához ér.

Álomittas testemen
harmatujjad ha táncol,
ébredő vágyat érzek,
mely remegve elárul.

Ujjbegyed ismert tájra
titkos kóddal érkezett,
bizsergő idegszálam
fogadja a jeleket.

Kezed varázsa megérint
ismert idegszálakat,
bőröm térképe alatt
szimfóniát játszanak.

Pillanatból szőtt varázst
a boldogság mámora,
illatos kertbe szárnyal
lelkünk virágzó illata.

Simogató gyöngykezedet
az éj leple alatt várom.
Szár az ajkam csókkal
bőröd cseppjébe mártom.

Apró szemű verejtékem
gyöngysort fest keblemre,
testemre ült sós harmata
puha párnát keresne.

És itatós bőrünkön
elillannak a nedvek,
szőrszálat vigyázzállásba
vágyparancsok kergetnek.

Bástyánk rózsás színe,
ha később majd elhalványul,
a múlt ráncos árkaiba
emlékek patakja csordul.

Cserzett bőrünk csak álarc,
alatta mély barázda,
az élet porát nyeli
testünk védőpalástja.

Derékba tört az élet...

Derékba tört az élet,
meghajlok a Föld felett,
görnyedt háton vonszolom
ólomsúlyú emlékeimet.

Térdre borult gondterhek közt,
patak partján könnyezem,
víz tükrében sír a lelkem,
megtört hitem lehelem.

Remény

Reménykedem, hogy
a parázson égő
szikra lángra
lobbantja a szívem.
Szapora légzés,
bizsergő érzés
újra éleszti
dermedt testem.

Reménykedem,
hogy átvehetem
szíved ritmusát,
lüktető dalát.
Az érintésed,
ölelő karod,
kioldja dermedt
testem fagyát.

Reménykedem,
remegve várom
biztató szavad
halk suttogását,
az éj leple alatt
el kell felednünk
a szívet szaggató
napok izgalmát.

A csoda

Elköszönni akarsz?
Várj!
Hová sietsz?
Lassan lépkedj az úton,
a végét, kérlek, ne keresd.
Hagyd uralkodni a vágyad,
taníts és szeress!
A Magasságos törődik Veled,
gyógyítja a sebed.
Hiszel a csodában?
Veled együtt teszem.
Én is érzem, hogy valaki
törődik Veled s Velem.
26

Látod, hogy a szivárvány színű
fény sugarát átível felettünk?
Utunkat a nyári nap
aranyporral szórja előttünk.
Kérlek, ne vágyj még a túlin túlra:
hallgass a marasztalókra!
Öntsd égi könnyel rájuk
szavad szerető záporát,
engedd, hogy élvezzük
Veled együtt a csodát:
a fényt, mely ragyog és ég
nappal, s az éjt, mert hűséggel kísér!

A fény

Pillanat varázsgömbjén lásd meg a csodát,
szárnyalj szabadon, mint aranyló fénymadár.
Ragyogjon szemedben az örök fény lángja,
elmédben világít a bölcsesség-fáklya.

Sötét éjjel gyújts fényt a félhomályba',
lelkem kiált a hajnali némaságba.
Csillagarcú reménnyel nézz vissza reám,
Te légy nekem a fény, az örök napsugár.

Vihar szele

Fáradtságtól lábam citerázik,
a lelkem hegedű húrján játszik.
Zakatol a szívem dobverése,
ritmust jár a vérem lüktetése.

Fáradt testem nyugalomra vágyik,
lelkem igaz boldogságra számít.
Lángoló szerelem szívemben égjen,
vad vihar szele soha el ne érjen.

A fájdalom lelki húrjai

Repdesni próbál gyenge szárnyam,
papírra vetem minden vágyam,
jön az ihlet, nem kegyelmez,
birtokolna minden percet.

Harsogó szavaktól könnyezem,
zokogástól remeg két kezem,
a pihetoll keringőt jár,
fájó könnybe merül némán.

Selymes papír vésett betűin,
a fájdalom lelki húrjain,
sírva zenél a szóvirág,
próbára tesz ez a világ.

Álom helyett

Álmok helyébe lép
az ébrenlét éjjel,
a csend sötétsége
a magány félelmével.
Múltat idéző
terhes gondolat,
néma sírással
könnycseppet csalogat.
28

Álmok helyébe lép
az álmatlan éjjel,
nyomasztó sötétség
fanyar keserűséggel.
Szívet szorongató,
remegő érzéssel,
teli fájdalmakkal,
szomorú élménnyel.

Édesanyám

Anya, Anyám, Édesanyám!
Könnyedben fürödtem több éjszakán.
Féltettelek, sorsod oly nehéz volt,
az emléke is könnyet fakasztott.

Anya, Anyám, Édesanyám!
Nyári záport követő szivárvány
vagy nekem, ki átvezet az Élet
varázslatos, ívelt hídja felett.

Anya, Anyám, Édesanyám!
Ha nevetsz, kedvem oly derűs, vidám.
Az ajkad bölcsességgel vigasztal,
szavad bölcső-zenével marasztal.

Anya, Anyám, Édesanyám!
Tudom, hogy minden nap vársz reám.
Megérkezem, a szívedben nyár van,
szeretet meleg sugárral támad.

Anya, Anyám, Édesanyám!
Szíved örömszirmát szórod tán?
Amíg Te élsz, a bánat el nem ér,
légy velem örök védőbástyaként!

Anya, Anyám, Édesanyám!
A szíved alatt óvtál, vigyáztál reám!
A méhedben zsinór kötött össze,
ölelésed érezzem örökre!

Anya, Anyám, Édesanyám!
Május első vidám vasárnapján,
lelked tele értünk égő fénnel,
csordulásig szíved büszkeséggel.

Anya, Anyám, Édesanyám!
Köszöntelek Téged anyák napján!
Szeretlek szívem tiszta lángjával,
gyermekszívvel, őszinte hálával...

A koldus

Kéregetni indul szegény ember,
kalapjával koldul, remegő testtel.
Csörgő forintokat könyörögve várja
Égnek tartott, kopott kalapjába.

Koldusbottal jár és kalappal,
fedél nélkül az Ég alatt.
Vigyáz reá a csillagos éj
s alamizsnából vett bódulat.

Lelkem sikolya

Testem néma hangja
lett lelkem sikolya,
tűz parazsán égő
rőzse, vergődő dala.

Lángban égő testem
esővízbe mártom,
hűsítő hatását
a cseppjétől várom.

Porrá lett a rőzse,
pernye légbe szállt,
hamuja a földben
majd otthonra talál.

Nyár

Fák, bokrok, kis virágok,
bársonyos, zöld levelek,
selymes tapintással
érintsétek kezemet!

Az illatos Tavasz
virágával búcsút int,
gyümölcsök zamatával
az érlelő nyár érkezik.

A ragyogó Nap
sugarával átkarol,
derűs kedvvel Te csak
dúdolj és dalolj!

Suttogó szellő fuvallata
Vidám dalra csendül,
az éj leple alatt...
csendben táncra perdül.

A sóstói őszi fák

A sóstói fák zöld levelét
perzselte a forró nyári Nap,
az égiek is siratják a
búcsúzó, meleg napsugarat.

Szitáló köd ezernyi cseppel
nyalogatja a fák levelét,
ágaitól elválnak lassan,
betöltik az avar szerepét.

Selymes szellő lágy csapkodása
borzolgatja a fűzfa ágát,
a tó tükreben fészülgeti
még ifjú, törékeny hajtását.

Rozsdabarna-arany ruháját
a szél segít újra levetni,
készül már színes levelével
sóstói fák alját befedni.

Évszakváltó télre készül a
gyönyörű, csodás sóstói táj,
remélhet meleg takarót és
puha, hófehér, tiszta ruhát.

Őszi szellő

A sóstói erdő hajnali csendjét -
az íves partját szegélyező avart, mely
pompázva gyöngykavicsot takar -
az őszi szellő lassan ébresztgeti.

Az öreg tölgy és gesztenyefái,
színekben pompázó koronái,
sóstói sétány felett kezét fognak,
levelei a szellővel sutognak.

Táncot jár a ködfátyol a tó vizén,
szúrós burokból nyílnak a gesztenyék.
Talpad alatt makk, gesztenye fondorja,
a gyöngykavics-ágyban avar takarja.

A szű is kibúvik saját odvából,
ittthon maradt madár a kalitkából.
A fűzfalevél ring a harmatcseppel,
tó tükrébe hull, keringő pergéssel.

Tavaszi szél

Természet lágy ölén
simogat a napfény,
álomba ringató
tavaszi szél zenél.

Álomból ébreszt
rigó füttyentése,
mosolygós napfény
csábít ébredésre.

Meleg érintése
életre csalogat,
táncra perdül, zenél,
pezsdítő dallama.
tó tükrébe hull,
keringő pergéssel.

Tavaszi szellő

Vadvirágok leselkednek
a fagymentes nap után,
fogadják az égi jelet,
a hideg tél után.
Tavasz csókja
felébreszti a szunnyadó
életet, szél hercege
elkergeti a sötét felleget.

Fésülgeti pázsit haját,
a Nap ragyog az égen,
aranszállal foltot
hímez, szövöget a réten.
Magányosan ágaskodik
a hírnökök követe,
virágtépő ujjaink közt
a remény hírnöke.
Romantikus erdő
szélén, ha a héricset
látom, sallangos levele
közt szirmait csodálom.
Szántóföldek lágy ölében,
a kék ég felé nyúlnak,
leheletnyi szellő-csóktól

sokáig virulnak.
Fényözönben kapaszkodik
magányos virága,
perzselő nyári fényben
elpirul a drága.
Bibék között szorgalommal
dúdolnak méhek, és a virág
szellő-csóknak víg szavára ébred.

(tavaszi hérics)

Tavasztündér

Sorban áll a Tavasztündér
tél havától búcsút int,
pihe-puha hó-kabáttól
a téli táj búcsúzik.

Szellő lánya táncra perdül,
keringőt jár a meleggel,
fésüli a pázsit haját,
köszöntőt fúj kora reggel.

Ablakszeme könnybe lábad,
búcsút int a jégvirágnak,
kiskertekben vetett ágyban
tulipánok sorba várnak.

Rigó füttyent, gólyahírtől
üde lesz a puha pázsit,
az illatos díszruhában
tündököl a sárga nárcisz.

Tavaszi hírnöke

Ifjú hajtás nyújtózkodik,
rügyből pattant, zöld levél;
hírnökével most érkezik
a tájfestő, új legény.

Kacsingató Napsugárral
feloldja a jég szívét,
paplan alól szél úrfival,
felszállnak a hópihéek.

Vándorútról megérkezett
az új tavasz illata,
virágszirmát bontogatja
hóvirág és ibolya.

Harangszoknyás hercegnővel
ébred már az új világ,
csilingelő csengettyűvel
bólogatva körbe jár.

Nyári szellő

Nyári szellő sepreget,
porolja a kék eget.
Báránnyfelhőt kergeti,
hegyet-völgyet átszeli.

Melegséggel simogat,
sötét éjjel riogat.
Hajkoronád fésüli,
tollpihéket repíti.

A hal

Sós a tó? A tó?	Horogra akad,
Édes a víz!	nincs reménye,
Csaliért ugrik	mérete az
csobban a víz.	egyetlen esélye.

A kalap

Ma játszani hív az örök darab,
ha kalap nélkül jössz, örök harag!
Utazásra csábít fejünk körül,
selymesen érint bélése belül.

Varázsol az alapos kalapos,
pillantást igéz az aranyos.
Ékes díszít fon hosszú hajunk köré,
hamvas arcot véd, ha tűző Nap ég.

A cirkuszi porondról érkezett?
Farsangi bálon hűséges jelmezed!
Én a tombolát húzom a kalapból,
Te boldog nyertes lehetsz - alapból.

Emelve köszönt, integet felénk,
vonzza férfiszemek tekintetét.
Ma én dicsérlek: „le a kalappal”!
Te sikert kívánsz „egy nagy kalappal”!

Egy kalap alá vehetsz másokkal,
kalapot emelhetsz ma száz okkal.
Koronázva díszít, ápol, ékesít,
örök darabként szépít, lelkesít.

Fojtogató bánat

Az otthon melege elszállt, mint a kémény füstje, mely maga mögött hagyta szúrós illatát. Tekinteted villáma belecsapott a lelkemben felépített várba. Megsemmisült bennem a hit és bizalom, vele együtt az „akarom”. Életem, értelmetlenné vált, végéhez ért a közös álom.

Hová szállt a biztonságot nyújtó béke? Zavarják a háborús szavak, a pengeéles viták, a szívem vérzik, a lelkem sebei mélyek, nem követek el több hibát. Zavarodott üresség füsttel telepedett a házra, tapintani lehet a némaságot, és én vakon fuldokolom benne. Lelkembe fúrt temetetlen árkot, könnyemmel megtelik egy tenger.

Áztatom benne a múltam s bánatát... Kérdezem! Én mire várok?

A csend összefoglalta életem, és árva szívem csücskére rátelepedett a magány. A hajnal szürkés-kék fénnel lopakodott, reggelre a Napsugár fényét reméltem, hogy szórja fényét árnyékba burkolt szobámra, töltsse fel melegséggel, tegye értelmesebbé a napot, hogy ne kelljen céltalanul élnem. Szárítsa könnyes pillámat, és gyűjtsa meg az elfojtott vágyat, adja át helyét a Holdnak, hogy álmaimat a sötét éj vigyázza.

Fojtogató bánat, a füsttel szálljon! Hamuja se maradjon e világon!

Hangos szócsaták

Hangos szócsatákban
ütköznek elveink,
más úton közlekednek
hittel szőtt reményeink.
Tetteink felett a harang
is másképpen szól,
felhőkbe burkolt vágyunk
könnyezve a porba hull.
Gömbölyített betűkből
hiába szőttem álmaim:

szavak között elterült
könnyek elmosták vágyaim.
Elázott a gondolatom,
lelkemre félelem borult,
szívem sötétkamrájába
a szorongás szorult.
Óriásira duzzadt kétség
áttörte szívem pitvarát,
áradással együtt távozott
a szeretet, az álom és a vágy.
Elsodorta fiatalságom álmát,
itt hagyta érett hordalékát:
a bizonytalanságot, a magányt,
a félelmet, a keserűséget és
a gyökér nélküli reménységet.

Ki vagyok én?

Ki vagyok én?
Egy testben elő lélek?
Némán vágyakozó,
Szeretetre éhes?

Ki vagyok én?
Egy földből kinőtt virág,
Ki a tavasz illatában
Napsugárért kiált?

Ki vagyok én?
Egy homokszem?
Ki kagyló-burokban
Egyedül érik benn?

Ki vagyok én?
Egy partra sodort kavics,
Kit a vihar sodrása
Mélységbe taszít?

Ki vagyok én?
Levegő egy üres térben?
Ki mást táplál, hogy
Mielőbb elégjen?

Ki vagyok én?
Egy szunnyadó parázs?
Ki oxigénre várt, és
Gyújtó szikrát talált?

Ki vagyok én?
Egy őszi fáról lehullt levél?
Ki szellő hátán
Új életet remél?

Ki vagyok Én?
Én - ki vagyok?
Ki? Én!
Én vagyok!

Kiadó: Vizuális Pedagógiai Műhely BT. (<http://www.vpm.hu>)
Nyomda: Palatia Nyomda és Kiadó Kft, Győr, Viza u. 4-6.
Nyelvi lektor: Sz. Gábor Ágnes (<http://www.iropult.hu>)
Alapító-főszerkesztő: Baranyai Attila - Szerkesztő: Bodó Cs. Gizella
Szerkesztőség címe: 8263. Badacsonytördemic, Római út 84.
<http://feketen-feheren.poeta.hu> - folyoirat@poeta.hu
ISSN 2060-5854

Székely Mendel Melinda: Vágy és fény

Barátok Verslista honlapja:
<http://www.verslista.hu>

R. Vitál Mária

Az Irodalom Fekétén-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://feketen-feheren.poeta.hu>
